

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/231/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211382
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312211382.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Beáty Jurgošovej v právnej veci navrhovateľky: J. J., U. F. XX, R., zastúpenej Bartošík Šváby s.r.o., Plynárenská 7/A, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská Y. G..Y., W. XX, U., zastúpenému advokátom JUDr. Romanom Kvasnicom, Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o zaplatenie sumy 1.493,91 eura s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. XXC/XXX/XXXX-XXX, zo dňa 28.3.2014

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania 202,86 eura titulom trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu navrhovateľky, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke 4.640,76 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 171,88 eura od 16.5.2010 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.6.2010 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.7.2010 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.8.2010 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.9.2010 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.11.2010 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.1.2011 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.2.2011 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.3.2011 do zaplatenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 171,88 eura od 16.4.2011 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.5.2011 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.6.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 171,88 eura od 16.7.2011 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.8.2011 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.9.2011 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.10.2011 do zaplatenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 171,88 eura od 16.11.2011 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 171,88 eura od 16.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.2.2012 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.3.2012 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.5.2012 do zaplatenia, zo sumy 171,88 eura od 16.6.2012 do zaplatenia a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 171,88 eura od 16.7.2012 do zaplatenia, spolu s náhradou trov konania 278 eur a s náhradou trov právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu navrhovateľky 1.118,52 eura.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka sa zaplatenia žalovanej sumy s prísl. domáhala titulom plnenia zo zmluvy o dôchodku za máj 2010 až júl 2012. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že účastníci konania uzavreli dňa 12.1.1996 zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“, ktorej predmetom bolo doživotné plnenie odporcu v prospech navrhovateľky

171,88 eura mesačne. Listom zo dňa 26.10.2009 odporca vypovedal zmluvu o poskytovaní plnenia v zmysle § 582 Obč. zák. Predmetnou zmluvou o poskytovaní plnenia sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na určenú dobu neurčitého trvania s presne určeným okamihom začiatku vyplácania dôchodku a okamihom ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Jedná sa tak o určitú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, ktorej trvanie je však neurčité. Ustanovenie § 582 ods. 1 Obč. zák. upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu jednostranným právnym úkonom - výpoveďou. Nakoľko predmetná zmluva o poskytovaní plnenia nebola uzavretá na dobu neurčitú, odporca ju nemohol vypovedať podľa § 582 Obč. zák. Na uvedenom základe vyhodnotil súd prvého stupňa danú výpoveď za neplatnú; vzhľadom na charakter a účel zmluvy by bola výpoveď i v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Obč. zák.

Námietky odporcu ohľadom zániku predmetnej zmluvy o poskytovaní plnenia pre nemožnosť plnenia v zmysle § 575 ods. 1 Obč. zák. s poukazom na § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z., keď banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty ani hospodársky neodôvodnené plnenia, vyhodnotil súd prvého stupňa ako nedôvodné a účelové. Účelovosť vyvodil z plnenia poskytovaného odporcom až do vypovedania zmluvy, t.j. aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 483/2001 Z.z. Ustanovenie § 27 ods. 8 uvedeného zákona je zakomponované v 6. časti upravujúcej požiadavky na podnikanie banky a vzťahuje sa na bankovú činnosť (§ 2 ods. 5), príp. iné činnosti, ktoré môže banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10) a pokračovanie len v takejto činnosti v rozpore s § 27 ods. 5 (t.č. § 27 ods. 8) sa stalo nadobudnutím účinnosti zákona č. 483/2001 Z.z. dňa 1.1.2002 nemožným. Vo vzťahu k navrhovateľke však odporca vystupoval ako zamestnávateľ k svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúcemu do dôchodku a obsahom predmetného zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody navrhovateľke, slúžiacej na podporu zabezpečenia jej životnej úrovne, ktorú ako zamestnankyňa dosiahla v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie jej vernosti, kvality práce a na podporu stabilizácie pracovníkov. Zo strany odporcu sa teda jednalo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti zamestnanca odchádzajúceho do starobného dôchodku, spadajúce pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Zmluvu o dôchodku odporca neuzatváral ako podnikateľ pri výkone podnikateľskej činnosti a nejednalo sa o vzťah banky s klientom. Z týchto dôvodov preto súd prvého stupňa nevyhodnotil plnenie odporcu zo zmluvy o dôchodku ako plnenie za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.; uvedené ustanovenie je všeobecným ustanovením vo vzťahu banka a jej klienti, avšak v prejednávanej veci bolo potrebné vzťah odporcu a navrhovateľky posudzovať ako vzťah banky a jej bývalého zamestnanca, nie klienta banky, kedy ich vzťah môže byť rámcovo upravený Obč. zák.

Nakoľko predmetná zmluva o dôchodku je platná, súd prvého stupňa v súlade s § 842 a § 517 ods. 1, 2 Obč. zák. zaviazal odporcu na zaplatenie navrhovateľke 4.640,76 eura s prísl. za obdobie máj 2010 až júl 2012 (27 mesiacov x 171,88 eura). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že v konaní úspešnej navrhovateľke priznal ich náhradu v podrobnej špecifikácii.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh zamietnuť. Pre prípad potvrdenia napadnutého rozsudku žiadal pripustiť dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to na vyriešenie právnej otázky, či sa zákon č. 483/2001 Z.z. vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Obč. zák.

Namietol nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvého stupňa neaplikoval § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. a následne ani § 575 ods. 1 Obč. zák. a nesprávne vyložil § 842 Obč. zák. Uviedol, že úprava § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. nie je obmedzená len na bankové činnosti alebo podnikanie banky, pretože také obmedzenie neuvádza; účelom uvedeného ustanovenia bolo práve zamedziť banke pokračovať v iných než takých činnostiach, ako sú v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z. S poukazom na § 1 zákona č. 483/2001 Z.z. uviedol, že aj v predmetnej veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním banky, čo bolo preukázané štatútom podporného dôchodkového fondu, podľa ktorého podporný dôchodkový fond slúži o.i. na podporu stabilizácie pracovníkov; podpora stabilizácie pracovníkov banky je vzťahom

nepochybne súvisiacim s organizáciou, riadením a čiastočne i podnikaním banky. Mal za zrejmé, že zmluvu o dôchodku banka neuzavrela pri bankovej činnosti, pretože poskytovanie plnenia bez protiplnenia nie je bankovou činnosťou; na takéto prípady sa vzťahuje § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z., ktorého účelom je zamedziť pokračovať v plneniach, ktoré nie sú v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z., pričom takou činnosťou nie je ani plnenie zmluvy bez protiplnenia.

Odporca mal na uvedenom základe za to, že právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 Obč. zák. je zasiahnutý zákonom č. 483/2001 Z.z. z dôvodu, že predmetom tohto právneho vzťahu nie je banková činnosť, ale sa jedná o banke zakázanú činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách (§ 119 ods. 3 v spojení s § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.). Namietol skutočnosť, že súd prvého stupňa sa so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3 v spojení s § 27 ods. 8 a § 116 zákona č. 483/2001 Z.z. nevysporiadal. Ďalej uviedol, že v rozpore so zákonom je taká činnosť banky, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým bez protihodnoty; takéhoto plnenia sa navrhovateľka podaným návrhom domáha. Pri aplikovaní uvedených ustanovení však záväzkov na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 Obč. zák. z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie.

Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že zmluvu o dôchodku nie je možné vypovedať, keď zmluva o dôchodku sa vyznačuje neurčitou dobou trvania a nie je nikdy uzavretá na dobu určitú. Poukázal na komentáre k Obč. zák., ktoré vnímajú zmluvu o dôchodku ako zmluvu charakterizovanú dobou neurčitou.

Odporca namietol i nesprávne skutkové zistenie súdu prvého stupňa, že nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok, keď neexistuje protiplnenie zo zmluvy o dôchodku pre odporcu, pričom nebolo zistené hospodárske odôvodnenie pre plnenie tejto zmluvy. Mal za to, že súd prvého stupňa prijal neodôvodnené skutkové zistenie, že zo strany odporcu sa jednalo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti pracovníka odchádzajúceho do dôchodku spadajúce pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov.

Záverom odporca namietol nedostatočné vysporiadanie sa s jeho právnou argumentáciou zo strany súdu prvého stupňa v súvislosti s možnosťou aplikácie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. a so skutočnosťou, že aj v predmetnej veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním banky.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť a nepripustiť dovolanie. Uviedla, že účelom zákona č. 483/2001 Z.z. bolo upraviť také právne vzťahy s tretími osobami, ktoré vznikli pri činnosti banky, t.j. pri poskytovaní bankových služieb. V prípade zmluvy o dôchodku nemožno aplikovať zákon č. 483/2001 Z.z. nielen z dôvodu, že zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti v zmysle uvedeného zákona, ale aj preto, že plnenie zo zmluvy o dôchodku plyní z čistého zisku banky. Ďalej uviedla, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzavretou na dobu neurčitú a preto ju nie je možné ukončiť výpoveďou. Výpoveď zmluvy o dôchodku považovala za neplatnú pre rozpor so zákonom a mala za to, že zmluvný vzťah medzi navrhovateľkou a odporcom, ktorý vznikol titulom zmluvy o dôchodku, stále trvá. Uviedla, že charakterom zmluvy o dôchodku sa zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č.k. II. ÚS 26/2012-33, zo dňa 25.4.2012.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31.7.2014 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.).

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v súvislosti s námietkou neaplikovania ustanovení § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a následne § 575 ods. 1 Obč. zák. odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa uvádza, že zo zaradenia § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. v šiestej časti zákona upravujúcej „požiadavky na podnikanie banky“ vyplýva, že sa vzťahuje na „bankovú činnosť“ (§ 2 ods. 5 zákona č. 483/2001 Z.z.), prípadne na iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10 zákona č. 483/2001 Z.z.). Pokračovanie v takejto činnosti (t.j. nie v poskytovaní plnenia z predmetnej zmluvy), ktorá by bola v rozpore s § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., sa stalo nadobudnutím účinnosti tohto zákona nemožným (§ 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z.). V predmetnej veci vystupoval odporca ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúceho do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú zamestnanci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie zamestnancov; zo strany odporcu išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o zamestnanca odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Predmetnú zmluvu teda odporca neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nešlo ani o vzťah banky s klientom.

Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu je z právneho hľadiska zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 Obč. zák., v zmysle ktorých zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku. Ide o zmluvu aspoň medzi dvoma osobami, t.j. medzi osobou, ktorá sa zaväzuje vyplácať dôchodok, a osobou, ktorej sa dôchodok bude vyplácať. Právo na vyplácanie dôchodku je síce časovo určené, ale nie je obmedzené určitým vopred a konkrétne vymedzeným časom trvania, preto môže ísť o právo na poskytovanie dôchodku doživotne, alebo na inak obmedzený čas neurčitého trvania (obmedzenie na určitý čas, napríklad na 10 rokov, tu neprichádza do úvahy). Určitý dôvod alebo motív na uzavretie zmluvy o dôchodku Občiansky zákonník nevyžaduje.

Odvolací súd vychádza z toho, že trvanie zmluvy o dôchodku je ohraničené právnou skutočnosťou. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou právnou skutočnosťou smrť fyzickej osoby. Skutočnosť, že takto určená doba má neurčité trvanie, je logická, keďže nie je možné v čase uzatvorenia zmluvy dopredu vedieť, kedy poberateľ dôchodku zomrie. Zákonodarca v ustanoveniach o zmluvách dôchodku nepracuje so slovom smrť, ale uvádza, že zmluva o dôchodku sa môže uzavrieť na doživotne, alebo inak určenú dobu neurčitého trvania. Vymedzenie doby trvania zmluvného vzťahu k udalosti, o ktorej je isté, že v budúcnosti nastane (ako v prípade smrti), nie je však možné považovať za neurčité a nezakladá zmluvný vzťah na dobu neurčitú, je z neho zrejmé, že je určený začiatok trvania tohto zmluvného vzťahu ako aj jeho koniec (ohraničený smrťou), a zrejmé nie je len to, kedy k nemu dôjde. Zo žiadneho pozitívneho práva totiž nemožno vyvodiť, že by dojednanie právneho pomeru na dobu určitú muselo byť vymedzené konkrétne uvedeným dátumom, alebo dokonca presnejším časovým určením. Je vecou účastníkov zmluvy ako vyjadria svoju súhlasnú vôľu obmedziť výkon práv a povinností z dojednanej zmluvy na dobu určitú. Zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu, ako aj určenú dobu neurčitého trvania, je vždy zmluvou na dobu určitú. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazané a to až do smrti osoby oprávnenej na prijatie plnenia z tejto zmluvy (smrť fyzickej osoby z právneho aspektu je objektívne zistiteľná buď na základe úmrtného listu, v ktorom je určený deň úmrtia, alebo súdnym rozhodnutím o vyhlásení za mŕtveho, v rozhodnutí ktorom je uvedený deň, ktorý platí za deň smrti nezvestného, prípadne deň, ktorý nezvestný neprežil).

Uvedenému právnemu záveru, že zmluvu o dôchodku je možné dohodnúť buď doživotne, teda do okamihu smrti, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom nasvedčuje aj charakter a účel predmetnej zmluvy, ktorou odporca sledoval zabezpečenie

sociálnej starostlivosti o zamestnanca odchádzajúceho do dôchodku, s úmyslom poskytnutia výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na subvenciu životnej úrovne, ktorá je oproti príjmu dosahovanému počas produktívneho veku zamestnanca výrazne znížená a teda nepredpokladá sa možnosť jednostrannej výpovede. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva nebola uzavretá na dobu neurčitú, odporca ju nemohol vypovedať podľa § 582 Obč. zák.

Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p., pričom odvolací súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Odvolací súd nevyhovel návrhu odporcu na pripustenie dovolania, ktoré žiadal s poukazom na § 238 ods. 3 O.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu je také rozhodnutie, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, t.j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy. Z tohto hľadiska má rozhodnutie odvolacieho súdu zásadný význam spravidla vtedy, ak rieši takú právnu otázku, ktorá judikatúru vyšších súdov nebola riešená, alebo výklad ktorej v judikatúre týchto súdov nie je ustálený, alebo ak odvolací súd posúdil určitú právnu otázku inak, než je riešené v konštantnej judikatúre vyšších súdov a rozhodnutie odvolacieho súdu predstavuje v tomto smere odlišné riešenie tejto právnej otázky. Vychádzajúc z takto vymedzenej povahy rozhodnutia po právnej stránke zásadného významu má odvolací súd za to, že v danej právnej veci nie sú splnené podmienky na pripustenie dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., keď nastolená otázka bola riešená a ustálená vo viacerých rozhodnutiach odvolacích súdov i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 7 Cdo 115/2014).

O náhrade trov odvolacieho konania navrhovateľky odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Nakoľko mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal jej náhradu trov konania 202,86 eura predstavujúcu trovy právneho zastúpenia vyčíslené v zmysle vyhl. 655/2004 Z. z. za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 6.5.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhl.) v sume 161,01 eura, režijný paušál 8,04 eura, spolu 169,05 eura, s 20 % DPH 33,81 eura spolu 202,86 eura.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.